

Alapszakos diplomájukat mindketten a Central Saint Martin egyetemen szerezték 2007-ben Londonban, 2013-ban pedig a Slade School of Fine Art mesterképzésén végeztek. Számos rezidenciaprogram résztvevői voltak, többek között South London Gallery New Stuart Residency Awardjának keretében, a Wysing Art Centre The Future Residency, illetve a Banff Centre New Materiality residency programjának keretében. Egyéni és csoportos kiállítások alkalmával szerepeltek a santanderi Fluent, a londoni Cell Project Space, a South London Gallery, az Assembly Point, a Legion TV; a glasbury-i Legion Projects; a Southend-on-Sea-beli Focal Point Gallery; a káliforniai The Banff Centre; a hastingsi Observer Bld; a cambridge-i Wysing Arts Centre és a The Fifth Artist kiállításain.

Elena Damiani, 2013

Elena Damiani (1979, Lima) jelenleg Peruban él és dolgozik. A jelent a múlton keresztül értelmezi és a kollektív emlékezeten alapuló képi asszociációk lehetőségeit kutatja úgy, hogy talált anyagokat alakít át kollázsokká, szobrokká, videókká és installációkká. Kutatásának tárgyai a geológia, a régészet és a kartográfia, melyek segítségével feltárhatóvá válik a Föld összetételét, kialakulását és történetét kutató tudományok által rendszerezett dokumentumok töredezettsége és újraértelmezésük szükségszerűsége. Elena Damiani 2010-ben végzett a londoni Goldsmith College-ban. Korábban építészetet hallgatott az Universidad Peruana de Ciencias Aplicadas és az Escuela Superior de Bellas Artes Corriente Alterna egyetemeken. Kiállított többek között a lundi Skissernas Museumban, a virginiai Chrysler Museum of Art-ban, a Gwangju Biennale-n, a Bienal de Cuenca-n, a IV Poly/Graphic Triennial San Juan-on, a Vienna Biennale-n, a Velencei Biennálen, a pueblai Museo Amparon, a mexikóvárosi MUAC Museo Universitario Arte Contemporaneo-n, a moszkvai Garage Museum of Contemporary Art-ban, a detroiti MOCAD Museum of Contemporary Art-on, a New York-i Americas Society-ben, a Buenos Aires-i BIM Bienal de la Imagen y Movimiento-n, a Porto Alegre-i Mercosul Biennial-on, a mexikóvárosi Museo Tamayo-ban, a limai MAC Museo de Arte Contemporaneo-ban és a londoni Government Art Collection-ben.

Rowena Harris, 2013

Rowena Harris (1985, Norfolk) Londonban él és dolgozik. Tárgyakon, filmeken és írásokon keresztül művészeti gyakorlata a test, az anyagiség és a technológia közös halmazáiban bontakozik ki. Harrist a mindennapok technológiai rezsimjébe ágyazott érzékelés mibenléte, a szubjektivitás és az érzéki útton való megértés foglalkoztatja. Jelenleg a Goldsmith College CHASE ösztöndíjas PhD hallgatója, itt szerzett mesterdiplomát is. Alapszakos tanulmányait a Falmouth University-n szerezte. Ösztöndíjasként részt vett a római The British School és az Atelier Salzamt Residency programjaiban. A Misery Connoisseur Magazine alapítója. Egyéni kiállításai a lisszaboni Las Palmasban, a római The Gallery Apart, a manchesteri Object A, a bázeli Van Horbourg Gallery és a londoni Coleman Projects intézményekben voltak láthatóak. Harris szerepelt a londoni Tenderflix, az ANGL Collective, a Copperfield, a Tenderpixel, az ASC Gallery, a South Kiosk, az Enclave Projects, a The Barbican, a The White Cube, a La Scatola; a New York-i Agnes Varis Art Center; a liverpooli The Bluecoat; a blackpooli Supercollider; a sheffieldi Bloc Projects; a torinoi The Gallery Apart; a római Fondazione Memmo és a kölni Drei Gallery kiállításain.

trafó galéria	TRAFÓ KORTÁRS MŰVÉSZETEK HÁZA TRAFÓ GALÉRIA 1094 Budapest, Liliom u. 41. • tel/fax: (+36 1) 456 2044 fax: (+36 1) 456 2050 • gallery@trafo.hu • www.trafo.hu Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h
--------------------------------	--

nka	KK KÁLI KÖVEK
------------	-------------------------

Nina Stuart Residency Award at the South London Gallery (2014), The Future Residency at Wysing Art Centre, Cambridge, UK (2014) and the Mary Hofsetter Legacy Scholarship for the New Materiality residency at Banff Centre, CA (2016). Solo exhibitions include Fluent, Santander, ES (2018); Cell Project Space, London (2017/2018) and South London Gallery, London (2014). Selected group shows include Assembly Point, London (2018); Legion Projects, Glasbury, Wales (2018); Focal Point Gallery, Southend-on-Sea, UK (2017); The Banff Centre, CA (2016); Focal Point Gallery, Southend-on-Sea, UK (2016); Observer Bld, Hastings, UK (2016); Wysing Arts Centre, Cambridge, UK (2015); The Fifth Artist, Wysing Arts Centre, Cambridge, UK; Assembly Point, London (2015) and Legion TV, London (2014).

Elena Damiani, 2013

Elena Damiani (born 1979, Lima), currently lives and works in Peru. She understands the present by looking into the past and the potential of images that prompt associations in collective memory by transforming found materials into collages, sculptures, videos and installations. Her research draws on geology, archaeology and cartography as subjects to explore fragmentation and reinterpretation of documented materials rationalised by the sciences studying the composition, evolution and history of the Earth. In 2010 she received her Masters in Fine Arts at Goldsmiths College, London. Previously, she studied Architecture at the Universidad Peruana de Ciencias Aplicadas and transferred to the Escuela Superior de Bellas Artes Corriente Alterna where she graduated in Fine Arts in 2005. Her work has been recently exhibited at the Skissernas Museum, Lund, SE (2017); Chrysler Museum of Art, Virginia; US (2017), Gwangju Biennale, KR (2016); Bienal de Cuenca, EC (2016); IV Poly/Graphic Triennial San Juan, PR (2015); Vienna Biennale, AT (2015); Venice Biennale, IT (2015); Museo Amparo, Puebla, MX (2016); MUAC Museo Universitario Arte Contemporaneo, Mexico City, MX (2015); Garage Museum of Contemporary Art, Moscow, RU (2015); MOCAD Museum of Contemporary Art Detroit, US (2015); Americas Society, New York (2014); BIM Bienal de la Imagen y Movimiento, Buenos Aires, AR (2014); Mercosul Biennial, Porto Alegre, BR (2013); Museo Tamayo, Mexico City, MX (2013); MAC Museo de Arte Contemporaneo, Lima, PE (2013) and Government Art Collection, London (2012).

Rowena Harris, 2013

Rowena Harris (born 1985, Norfolk UK) lives and works in London. Through physical materiality, film work and writing, her work unfolds at the intersection between the body, matter, and technology. She is engaged with exploring the formation of perception, subjectivity, and sensory understanding, entangled with the everyday technological regime. She is a CHASE funded, practice-based PhD candidate in the Art Department, Goldsmiths College, London and holds an MFA from the same (2010), a BA Fine Art from Falmouth University (2008). Recent awards and residencies include Sainsbury’s scholarship The British School at Rome; Atelier Salzamt Residency; and she is the founding editor of Misery Connoisseur Magazine. Solo shows include, Las Palmas, Lisbon, PT (2018); The Gallery Apart, Rome (2017); Object A, Manchester, UK (2015); The Gallery Apart, Rome (2015); Coleman Projects, London (2014), and Van Horbourg Gallery, Basel (2011). Selected group shows in recent years took place at Tenderflix, BFI, London (2018); ANGL Collective, London (2018); Limbo Margate, UK (2018); Copperfield, London (2018); Agnes Varis Art Center, New York (2018); The Bluecoat, Liverpool (2017); Tenderpixel, London (2017); Supercollider, Blackpool, UK (2016); ASC Gallery, London (2016); The Bluecoat, Liverpool (2016); Bloc Projects, Sheffield, UK (2015); The Gallery Apart, Turin, IT (2015); Fondazione Memmo, Rome (2015); Performance curated by Nero, Rome (2015); South Kiosk, London (2013); Enclave Projects, London (2013); The Barbican, London (2013); The White Cube, London (2013); Drei Gallery, Cologne, DE (2012) and La Scatola Gallery, London (2012).

2018/12/15 - 2019/01/27

Sokan úgy hiszik, régen sárga volt a Nap

Some people believe the Sun used to be yellow

Megnyitó / Opening: **2018/12/14** (PÉN/FRI) **19h**

Kiállító művészek / Exhibiting artists: **Julia Crabtree & William Evans, Elena Damiani, Rowena Harris, Adrien Missika, Ana Vaz**

Kurátor / Curated by: **Soós Borbála**

Egy gyönyörű táj látványa néha szinte fájni tud. Talán attól tartunk, hogy ez az utolsó alkalom, hogy láthatjuk, ezért túl erősen próbáljuk megragadni; vagy talán sejtjük, hogy igazából már nem is valóságos.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

Egy territórium felfogható úgy is, mint az emberi együttélés, Föld-rendszerek és anyagi folyamatok időben és térben kibomló kapcsolatrendszere!. A közelmúlt nagymértékű kizsákmányolásait okozó kolonializmus, és az eredeti karakterüktől megfosztott területek különböző érdekek mentén történő újrászervezése szétdarabolta ezeket a kapcsolatokat, illetve az ezekhez kötődő történelmeinket, így azok már egyre nehezebben illeszthetőek újra össze. Ezek az erők az ipari termelés és a kapitalizmus piaci mechanizmusaival ötvözve olyan intenzitások keringését eredményezték, amelyek egyre csökkentik a lehetséges kimenetek számát. A folyamatban lévő éghajlatváltozás hatásaival és a mérgező szennyezés közelgő katasztrófájának előérzetével együtt ma már csak múltbeli hibáink fényében gondolkozhatunk a jövőnkről.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

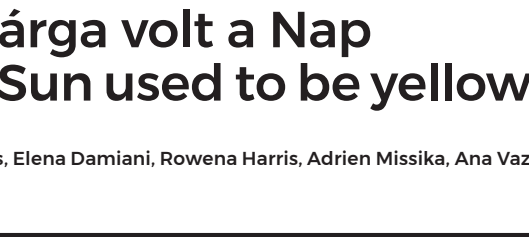
Vegyük a rom fogalmát, ez korábban a múlthoz tartozott, mégis egyre inkább a jövőnk részévé válik. Korszakunk olyan utóregzéseket és oszcillációkat hoz mozgásba, amelyek egyfelől régóta fennálló határokat bomlasztanak fel, másfelől új időbeli és térbeli felosztásokat tárnak elénk. Vagy, ahogy Rowena Harris fogalmazott egy performansz-előadása címében: hogyan haladjunk tovább, ha a jövőt és a múltat már nem találjuk megszokott helyén?

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

Ana Vaz *Há Terra!* (2016) című filmjének cselekménye egy lázas üldözés során bontakozik ki: a remegő kamera mintha egy fiatal lányt üldözne a magas fűben. A férfiak vissza-visszatérő „Föld! Föld!” kiáltása a gyarmatosítás távoli emlékét idézi fel, ahogy a lány tulajdonképpen magát a területet testesíti meg. Az őslakosok földjeit elbirtokló polgármester tetteinek mai megítélésében a múlt és a jövő szimbolikus találkozása érhető tetten. A video a Brazília északkeleti részén fekvő sertão vidékén játszódik, ahol a ‘Há terra!’ kiáltás (szó szerinti fordításban: „van föld”) annak a megerősítéseként is értelmezhető, hogy nincs semmi oka annak, hogy a földnélkülieket vagy a nincsteleket – akiknek a szervezett mozgalma több mint negyven évre tekint vissza - megfosszák a földtől. A Fukusima prefektúrában fekvő Naraha az egyik első rehabilitált város volt a 2011-es szökőárt követő mérgező sugárzás után; Ana Vaz itt forgatta *Atomic Garden* című videóját. A film egy stroboszkopikus elmélkedés a mérgezés ellenében működő mutációs lehetőségeken és túlélési stratégiákon. Annak ellenére, hogy egy időleges kitelepítési zónába költöztették, Aoki Sadoko továbbra is visszajárt kertjébe, ami az

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

When we look at a beautiful landscape it can hurt sometimes. Maybe we are afraid that it is the last time we are able to glance at it, trying to grasp it too hard... Or perhaps we know that it is actually already not real.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

The exhibition transplants us into a fictional landscape. It is a strange, yet familiar place, potentially of the future. Clearly dependent on human interaction, it is a result of complex forces, pre-determined by hybrid histories.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

Territories are the relationship between human co-habitation, earth systems and material processes, unfolding in time and across space’. In recent history the results of large-scale exploitation linked colonialism, reterritorialisation and restructuring made the relationship and our related histories fragmented and hard to recuperate. These combined with the pressures of capitalism and the needs of industrial production created a circulation of intensities that draw the number of possible outcomes to a shrinking number. With the effects of the ongoing climate change and a sense of a looming disaster of toxic pollution, we have to think about our future in the view of past mistakes.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

Take the idea of the *ruin*, it is something that used to belong to the past, yet increasingly it is becoming part of our future. Our epoch sets in motion reverberations and oscillations that scatter long-established boundaries and opens up a new set of divisions in time and space. Or as Rowena Harris put it in the title of her recent performance lecture: how to go forward if the future and past are not where you would normally find them?

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

A kiállítás egy fiktív tájba vezet minket; egy idegen, mégis ismerős, feltehetőleg jövőbeli helyre, ami nyilvánvalóan emberi interakció és hibrid történelmek által előre meghatározott komplex erők eredményeként jött létre.

Ana Vaz’s *Há Terra!* (2016) is an evocative piece, where the story of the film develops though a feverish chase. Darting camera movements appear to hunt a young girl through the high grass. The recurrent sound loop of men shouting ‘Land! Land!’ conjures up the distant memory of colonialism, as the girl comes to personify territory. Past and present fuses with the current testimony of a mayor who has taken over the lands of the indigenous people. We are in Brazil’s sertão, where the cry ‘Há terra!’ (literally: ‘there is land’) can also be heard as asserting that there is no reason for the landless or have-nots – whose organised movement is now some forty years old – to be deprived of land.

Shot in Naraha, one of the first re-habilitated towns after the tsunami- turned-toxic disaster in the Fukushima region, *Atomic Garden* (2018) is a stroboscopic reflection on the mutant potential and survival strategies of life forms in the face of toxicity. Despite being evacuated to a temporary relocation site, Aoki Sadoko kept tending to her garden, located in the heart of the contaminated fields. In twofold motion, forwards and backwards, the film ponders on the impossibility of return and the necessity of renewal amidst the invisible ruins of toxicity.

^[1] John Palmesino and Ann-Sofi Rönnskog, Territorial Agency and Armin Linke. In: Posthuman Glossary, Ed by Rosi Braidotti & Maria Hlavajova, 2018

atomszennyezett zóna kellős közepén terült el. A két-irányú, előre és hátra hullámzó kameramozgással a film a visszatérés lehetetlenségén és a megújulás szükségzerűségén mereng a mérgezés láthatatlan romjai közepette.

Adrien Missika *Biosphere 5* (2016) című munkájában új erőforrások és új életmódok poétikus meghódítására tesz javaslatot. A mű egyik kiindulópontja Douglas Trumbull 1972-es *Néma futás* című filmje, amelyben a Föld összes növényének kipusztulása után az emberek egy erdőt tartalmazó óriási geodézikus üvegdomot küldenek az űrbe. Missika egy hordozható, bádogból és plexiüvegből készült ökoszisztémát tervezett, ami egy hatizsákra van erősítve. A plexin keresztül jut fényhez a mexikói (chihuahua) eredetű Selaginella Lepidophylla nevű sivatagi növény, amit a helyiek a Siempre Viva (örökké élő) néven emlegetnek. A növénynek alig van szüksége vízre az életben maradáshoz – amikor víz éri, kinyílik, majd becsukódik, hogy megőrizze azt.

Julia Crabtree és **William Evans** vízinövényekkel és más apró élőlényekkel benépesített önfenntartó rendszerekből álló, különös tájra emlékeztető installációt hoztak létre a kiállításra. A művészek a makro- és a mikro szintek viszonyrendszereire reflektálnak szeizmikus tájaktól amőbaszerű mikroorganizmusokig, mindezt a természet és a testek folyamatos kifejlődése, összekeverődése és szétbomlása közepette. Munkáik az emberi hibrid organizmusok és azok összekuszálódott rendszereinek anyagi kapcsolódásait tárják fel kezdve az ételt előállító részben vad és részben mesterséges ökoszisztémáktól egészen az azokat megemésztő gyomorbaktériumokig.

Elena Damiani művei a térképekre, mint tájékozódási segédeszközökre és mint a lokalitás fizikai jellegzetességeinek leképzőire támaszkodnak, továbbá arra a jellegzetességükre, hogy szubjektív módon képek elmesélni egy történetet és leírni egy területet. A *Cyőzelmi atlasz* című sorozat részeként három új kollázt készített a kiállításra, melyek egy 1920-as, a Geographia által kiadott Brit atlaszból származnak. A térképek kitakart részletei kitörölt felületekként működnek, ahol az eredeti tartalom átadja a helyét a geometrikus kompozíciókba rendezett természeti alakzatoknak. Ennek eredményeként egy új térkép sorozat jön létre, aminek már nem célja, hogy egy a fizikai tér valóságának megfeleltethető leképezését adja, sokkal inkább a világ, mint mentális tér szubjektív illusztrációját kívánja megjeleníteni.

Rowena Harris műveivel a kiállítás terére egy működő ásatási területként tekint. A régészek mérőeszközeire emlékeztető rajzok társaságában kiállított objektetek egyszerre tűnnek ismerősnek és különösnek: a jövőből érkeztek, mégis valahogy egy olyan földréteg alá vannak temetve, amit jellemzően a múltbeliséggel azonosítunk. Harris gyakorlata az archexometológia fiktív diszciplínájának módszerén alapul, melynek kiindulópontját a 'jövő-múlt' elképzelés, illetve a jövőt a múltban megragadni kívánó antik görög konstruált fogalma adja. Ezek az új alkotások Harris nagyobb léptékű *SWRS* című sorozatába (*The State of Wishing for Rest and Sleep / A Pihenést és Alvást Kívánó Állam/Állapot*) illeszkednek. A projekt egy olyan jövőbeli társadalomról szól ahol az olyan értékeknek mint a pihenés, a nyugalom, az anyagiság, az érzéki tapasztalat és a közvetlen környezettel való kapcsolat megújult jelentősége van, bár napjainkban ezekről sajnos túlságosan könnyedén megfeledkezünk.

Adrien Missika's *Biosphere 5* (2016) is proposal for a poetic conquest of new resources and new modes of existence. Inspired by the film *Silent Running* (directed by Douglas Trumbull in 1972) in which humans, after Earth has been depleted of all plant life, send a forest contained in a giant geodesic glass dome into space. Missika devised a portable ecosystem made of tin and plexiglass, built onto a backpack, that allows light to nourish a Selaginella Lepidophylla from Mexico (Chihuahua), a desert plant nicknamed locally Siempre Viva (still alive). The plant needs almost no water to survive, opening when it comes in contact with water, and closing back up again in order to preserve it.

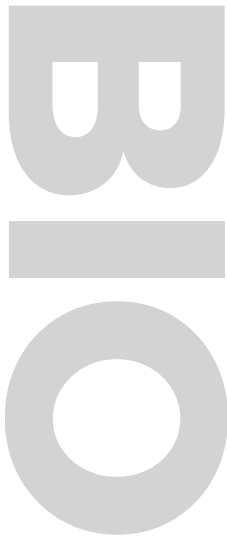
Julia Crabtree and **Will Evans** created a new installation in a form of a landscape, consisting of a self-sustaining system including water plants and other co-habiting entities. The artists reflect upon the macro and the micro, from the seismic landscape to an amoebic microorganism at a time when nature and bodies are evolving, co-mingling and collapsing. Their work embodies material connections with human hybrid origins and their messy entanglements, from the half-wild and half-manufactured ecosystems that produce our food to the gut biomes that digest it.

The works of **Elena Damiani** draw on the traditional function of maps as navigation aids and illustrations of the physical features of a locality, but also to their ability to tell a story and describe a territory subjectively. The *Victory Atlas*, the title of the series within which she created 3 new colleges for the exhibition, refers to a 1920's British Atlas published by Geographia from where the maps were taken from. The veiled sections of these maps translate as surfaces of erasure where the original content vanishes to become the background of natural landscapes in geometrical compositions. The result is a new set of maps, which no longer intend to fulfil their primary function as true representations of a physical space but instead as subjective illustrations of the world as a mental place.

Rowena Harris' pieces allude to the area of the exhibition as an ongoing excavation site. Displayed together with drawings that seem to be archeologists' measuring tools, the objects are both familiar and strange: they come from the future, yet somehow got buried in a strata of earth normally reserved for the past. Harris employs 'Archexomethology' in creating her work – a fictional discipline to study the future-past, and a constructed word derived from ancient Greek suggesting 'to hold the future-past'. These new works are part of Harris' wider project, called *SWRS (Society Wishing for Rest and Sleep)* – this is a society that has a renewed investment in values such as rest, peace, materiality, sensorial reality, and relationship to the immediate environment in ways that seem to be far too easily slipping away in our current times.

Julia Crabtree & William Evans: Clenched, 2018. Üveg, uránüveg, édesvízi élővilág, kőtel / Glass, uranium glass, pond life, rope

Ana Vaz (1986, Brazíliaváros) filmes és képzőművész filmjei, installációi és performanszai érzékelésünk határait kitolva a különböző környezetek, területek és hibrid történelmek közötti összetett kapcsolatrendszert kutatják. A talált és újonnan forgatott filmrészletek összeillesztéséből létrejövő filmjei az etnográfia és a spekuláció eszköztárával a megművelt és a vad környezetekbe, valamint az ott lakókba ivódott konfliktusokat tárják fel.

Ana Vaz filmjeit számos nemzetközi platformon, filmfesztiválon és intézményben mutatta be, többek között a következő helyszíneken: LUX, London; Tate Modern, London; Palais de Tokyo, Párizs; Jeu de Paume, Párizs; TABAKALMERA, San Sebastian; ES és Courtisane, Gent. Munkásságára koncentráló programok zajlottak a következő intézmények és képzések keretein belül: Flaherty Seminar, USA; Doc's Kingdom, Portugália; Curto Circuito Film Festival, Spanyolország és Massart Film Society, USA. Filmjeivel egyéni és csoportos kiállítások keretében találkozhatott a közönség többek között az Eco-visionaries (MAAT, Portugália), a What are the Clouds? (WKV Stuttgart, Németország), a Moscow Biennial of Young Art és a franciaországi Espace Khiasma keretében. Ana Vaz Tristan Bernal, Nuno da Luz, Elida Hoëggel és Clémence Seurat-val közösen egy tudományágakon átívelő, az ökológia, az etnológia és a politikatudomány területeivel foglalkozó munkacsoport, a COYOTE kollektíva alapítója.

Adrien Missika (1981, Párizs) Berlinben él és dolgozik. Munkái arra csábítják a befogadót, hogy olyan szempontokat vegyen fel, amelyek közeli és távoli időket és földrajzi helyeket egyszerre jelenítenek meg. Az egzotikumok iránti személyes érdeklődése által vezérelve gyakran végez terepmunkát az adott helyszínen, ami lehetővé teszi számára, hogy beépüljön a helyi közegbe, és hogy szétszálazza majd újra összeszöjje azokat a kliséket, melyek mentén túlnak távolabbra eső dolgokról gondolkodunk. Bár munkái első látásra is egyszerű módon értelmezhetők, ugyanakkor elmélyült történeti, antropológiai, alkímista, tudományos és kulturális referenciáretegek és tapasztalatok sokaságára épülnek.

Adrien Missika az ECAL-on végzett (École cantonale d'art de Lausanne) 2007-ben. Munkáit rendszeresen mutatja be egyéni és csoportos kiállításokon egyaránt, többek között szerepelt a Proyectos Monclova, Mexikóváros; a Fondazione la Raia, Gavi; a Galeria Francisco Fino, Lisszabon; az Æther, Szófia; a Bozar, Brüsszel; a 21er Haus, Bécs; a Kunsthaus Glarus; a Centre Culturel Suisse, Párizs; a Centre d'art contemporain Genève, Genf; a Palais de Tokyo, Párizs; a Centre Pompidou, Párizs; a Moscow Biennial of Young Art, Moszkva; a Metro Pictures, New York; az Aargauer Kunsthaus, Aarau; a Nouveau Musée National de Monaco, Monte-Carlo; a Le Magasin, Grenoble; a Fotomuseum Winterthur, Zürich; a KARST, Plymouth és a Centre Pompidou Metz kiállításain. 2009-ben megkapta a Swiss Art Award-ot, 2011-ben a Prize of the Fondation Ricard és a Kiefer Hablitzel Prize nyertese. A lisszaboni Belo Campo, valamint a lausanne-i 1m3 művészeti terek alapítója.

Julia Crabtree és William Evans Londonban élnek, több mint tíz éve dolgoznak együtt. Művészeti gyakorlatukra úgy tekintenek, mint egy megosztott szerzőség keretében végzett kísérletezési folyamatra. Műveik a szobrászattól indulnak ki, ami máig tetten érhető installációikban, videóikban, printjeikben és performanszaikban. Az entrópia fogalma iránti érdeklődésükről tanúskodik, hogy anyaghasználatukon keresztül különféle formákat és alakzatokat vetnek alá a virtuális és anyagi értelemben vett transzformációnak, egyfajta új, termékeny rend létrehozására törekedve. Gyakorlatuk a szobrászat, a design és az építészet reprezentációs stratégiáinak metszéspontjain helyezkedik el.

Ana Vaz (born 1986 Brasília) is an artist and filmmaker whose films, installations and performances explore complex relationships between environments, territories and hybrid histories pushing the boundaries of our perception. Assemblages of found and shot materials, her films combine ethnography and speculation in exploring the frictions and fictions imprinted upon both cultivated and savage environments and their multiple inhabitants.

Her films have been showed internationally in film festivals and institutions such as the LUX, London; Tate Modern, London; Palais de Tokyo, Paris; Jeu de Paume, Paris; New York Film Festival; TIFF Wave-lengths, Toronto, CA; IFFR, Rotterdam, NL; BFI, London; Cinéma du Réel, Paris; TABAKALERA, San Sebastian, ES and Courtisane, Gent, BE amongst others. Specific focuses on her work have been developed in seminars and institutions such as the Flaherty Seminar, US; Doc's Kingdom, PT; Curto Circuito Film Festival, SP and Massart Film Society, US. Her films has recently featured in solo and group shows such as Eco-visionaries at MAAT, PT; What are the Clouds? at WKV Stuttgart, DE; Moscow Biennial of Young Art, RU and Espace Khiasma, FR. She is a founding member of the collective COYOTE with Tristan Bera, Nuno da Luz, Elida Hoëg and Clémence Seurat, a cross-disciplinary group working in the fields of ecology, ethnology and political science.

Adrien Missika (born 1981, Paris) lives and works in Berlin. His work entices the observer to take on a viewpoint that contains elements belonging to times and geographies near and far at once. Driven by his personal interest for the exotic, he often conducts research on site, giving him opportunities to assimilate, demolish and reconstruct anew the clichés through which each of us builds a certain image of things far from us. While his works appear immediately interpretable, they are also built on layers of multiple historical, anthropological, alchemical and scientific references, as well as cultural and experiential ones. He graduated from ECAL (École cantonale d'art de Lausanne) in 2007. He has shown his work regularly in solo and group exhibition, amongst which: Proyectos Monclova, Mexico City, MX; Fondazione la Raia, Gavi, IT; Galeria Francisco Fino, Lisbon, PT; Æther, Sofia, BG; Bozar, Bruxelles, BE; 21er Haus, Belvedere in Vienna, AT; Kunsthaus Glarus, CH; Centre Culturel Suisse, Paris; Centre d'art contemporain Genève, CH; Palais de Tokyo in Paris; Centre Pompidou, Paris; Moscow Biennial of Young Art, RU; Metro Pictures, New York; Aargauer Kunsthaus, Aarau, CH; Nouveau Musée National de Monaco, Montecarlo, MC; Le Magasin, Grenoble, FR; Fotomuseum Winterthur, Zurich, CH; KARST, Plymouth, UK and Centre Pompidou Metz, FR. In 2009 he was awarded the Swiss Art Award, in 2011 the Prize of the Fondation Ricard and the Kiefer Hablitzel Prize. He is the founder of the art space Belo Campo in Lisbon, PT, 2017 and co-founder of the art space 1m3 in Lausanne, CH in 2006.

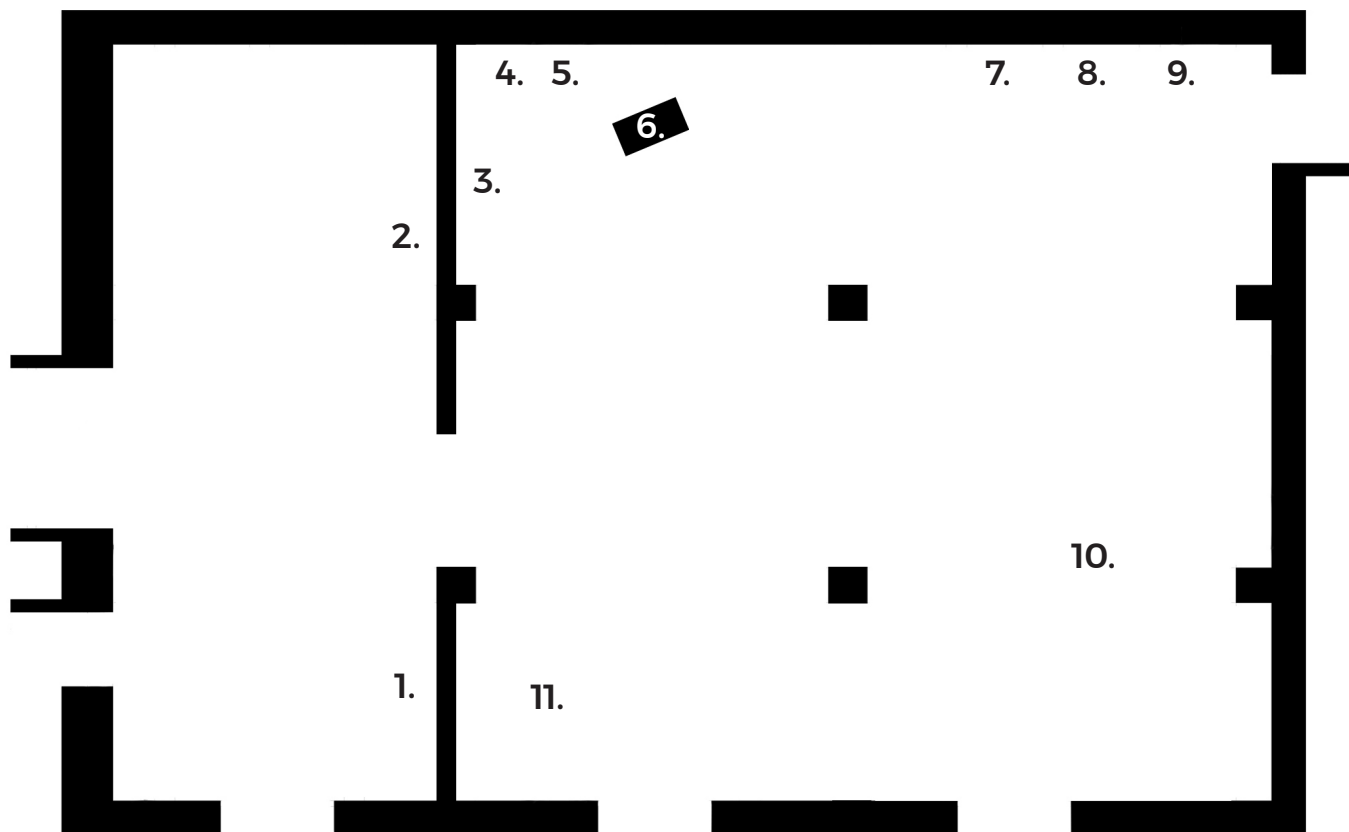
Julia Crabtree and William Evans are London based. They have worked collaboratively for over ten years and see their practice as an ongoing experiment in shared subjectivity. Their work is rooted in sculpture, used as material across installation, video, print and performance. Interested in entropy, they are subjecting forms and figures to varying stages of virtual and material transformation, where disorder is fertile throughout the characteristics of the materials they choose. Their practice is situated at the intersection between the representational strategies of sculpture, design and architecture, with all of these fields treated as a common site of production.

They both completed their BAs in Fine Arts at Central Saint Martin's in 2007 in London. In September 2013 Crabtree finished her MA and Evans his MFA at the Slade School of Fine Art. They were recipients of the

2018/12/15 - 2019/01/27

lira**io**
galéria

Sokan úgy hiszik, régen sárga volt a Nap Some people believe the Sun used to be yellow

1. Ana Vaz: Atomkert / Atomic Garden, 2018. 16 mm-es filmről átírt video / 16 mm transferred, 8'

2. Ana Vaz: Há Terra!, 2016, 16 mm-es filmről átírt HD video / HD transfer from 16mm, 13"

3. Rowena Harris: SWRS-1218-55, 2018. alumínium, agyag, műkő, szappan, tollrajz papíron / aluminium, unfired clay, jesmonite, soap, drawings on paper, 24 x 55 x 19,5 cm

4. Rowena Harris: SWRS-1118-17, 2018. betonról, bitumenről és a Temze által roncsolt építési hulladékról készült kép digitális printje papíron / digital print on paper of concrete, bitumen and building debris weathered by the river Thames, 30 x 40 cm

5. Rowena Harris: SWRS-1118-19, 2018. betonról, bitumenről és a Temze által roncsolt építési hulladékról készült kép digitális printje papíron / digital print on paper of concrete, bitumen and building debris weathered by the river Thames, 30 x 40 cm

6. Rowena Harris: SWRS-1218-82, 2018. acél, kerámia, filc, szappan, beton, textil, könyvtári jegy, váltókönyv & kézműves által esztergált toll / steel, ceramics, felt, soap, concrete, fabric, library card, conversion book & hand-turned wooden pen from craftsman, 92 x 86 x 52 cm

7. Elena Damiani: Déli sarkvidék 2 - A Győzelmi atlasz sorozatból / South Polar Regions 2 - From The Victory Atlas Series, 2018. kollázs Kawanaka papíron / collage on Kawanaka paper, 77.4 x 62.6 cm

8. Elena Damiani: Északi sarkvidék 2 - A Győzelmi atlasz sorozatból / North Polar Regions 2 - From The Victory Atlas Series, 2018. kollázs Kawanaka papíron / collage on Kawanaka paper, 77.4 x 62.6 cm

9. Elena Damiani: A világ 5 - A Győzelmi atlasz sorozatból / The World 5 - From The Victory Atlas Series, 2018. kollázs Kawanaka papíron / collage on Kawanaka paper, 62.6 x 77.4 cm

10. Julia Crabtree & William Evans: Szivárgás, Puffadás, Szorítás, Szemölcs, Csatorna / Seep, Swell, Clenched, Wort, Tracts, 2018. üveg, uránüveg, betonacél, papírpép, kolbászbél, jesmonite (akril gyanta), vászon, festék, édesvízi élővilág / glass, uranium glass, rebar, paper pulp, sausage casing, jesmonite, canvas, dye, pondlife

11. Adrien Missika: Bioszféra 5 / Biosphère 5, 2016. ón, plexi, nejlon, agyag, Jerikó rózsája / pewter, plexiglas, nylon, clay, Rose de Jericho